

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

Факультет № 6

Кафедра фундаментальних та юридичних дисциплін

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

**навчальної дисципліни «Міжнародні стандарти прав людини у
правоохоронній діяльності»
вибірковий компонент освітньої
програми другого (магістерського)
рівня вищої освіти**

(262 Правоохоронна діяльність (магістр правоохоронної діяльності))

**за темою - Поняття, принципи і організаційно-правові форми міжнародного
співробітництва у сфері правоохоронної діяльності.**

Харків 2023

План лекції

1. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності: поняття, ознаки та класифікація.
2. Форми міжнародного співробітництва та міжнародно-правової допомоги у сфері правоохоронної діяльності.
3. Україна як учасник міжнародного співробітництва з питань правоохоронної діяльності.

Рекомендована література:

1. Ахтирська Н.М. Європейські стандарти щодо видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. – № 12. – С. 138-143.
2. Бабін Б.В. Національна специфіка реалізації міжнародних програм організації безпеки та співробітництва в Європі у сфері правоохоронної діяльності // Наше право. – 2008. – № 2. – С. 99-102.
3. Бандурка О.М. Категоріальний апарат міжнародної правоохоронної діяльності // Антологія української юридичної думки: В 10 т. / За заг. ред. Ю.С. Шемшученка. – Юридична наука незалежної України. – Т.10. – С. 678- 693.
4. Боняк В.О. Міжнародне співробітництво у боротьбі з транснаціональними злочинними групами // Науковий вісник Дніпропетровського юридичного інституту МВС України. – 2001. – № 2. – С. 192-197.
5. Зозуля Є.В. Міжнародне співробітництво правоохоронних органів України в боротьбі зі злочинністю // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2008 – № 3 – 4. – С.173-179.
6. Карпачова Н.І. Стан дотримання Україною європейських стандартів з прав і свобод людини: Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з нагоди 60-річчя Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. – К., 2010. – 194 с.
7. Мармазов В.С. Принципи правоохоронної діяльності відповідно до Європейської конвенції з прав людини та практики Європейського суду з прав людини // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 2. – С.262-271.
8. Нікітенко О. Міжнародне співробітництво правоохоронних органів України по забезпеченню внутрішньої безпеки держави // Право України. – 2011. – № 9. – С.286-293.
9. Чорноус Ю.М. Міжнародне співробітництво правоохоронних органів у боротьбі зі злочинами міжнародного характеру // Південноукраїнський правничий часопис. – 2011. – № 4. – С.49-52.

Текст лекції

I. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ

Сучасний світ являє собою суспільство різних націй, народів, держав. Їх самостійний розвиток характеризується тенденцією до все більшого зростання міжнародного співробітництва. Об'єктивна необхідність його розвитку диктується загостренням глобальних проблем (загроза самознищення цивілізації в результаті можливого ядерного конфлікту, боротьба з економічною відсталістю у світі, забезпечення раціонального використання природних ресурсів, розвитку інформаційного, торгового обміну, дестабілізація міжнародних відносин та зростання тероризму), які постали перед людством у другій половині XX – на початку XXI ст. І подолати ці проблеми можна лише за умови спільної та узгодженої діяльності держав на основі загальновизнаних норм і принципів міжнародного права.

Термін –міжнародне співробітництво¹ часто використовується в навчальній і науковій літературі з міжнародного права як один з базових термінів, але його безпосередній зміст розкривається крайне рідко. Тому, спробуємо розібратись, що ж саме слід розуміти під терміном –міжнародне співробітництво?

У словнику сучасних понять і термінів за загальною редакцією В. А. Макаренка термін “міжнародний” тлумачиться як пов’язаний з відносинами між державами, належний до зовнішньої політики.

Що ж до терміна “співробітництво”, то у словнику він тлумачиться як спільна діяльність, а під здійсненням співробітництва, у свою чергу, розуміється здійснення якої-небудь діяльності спільно з ким-небудь.

Характеризуючи *міжнародне співробітництво*, А. С. Проскурін запропонував таке його визначення: –спрямованість і рівень розвитку системи міжнародних відносин, що характеризуються регулярним цілеспрямованим і координованим самими учасниками розвитком міжнародних зв’язків у різних сферах і галузях міжнародного життя.

За його твердженням, з яким не можна не погодитися, –міжнародне співробітництво є єдиною розумною альтернативою міжнародній конфронтації, що впливає з –політики сили і –балансу сил у міжнародних відносинах та виникає як наслідок зміцнення взаєморозуміння й взаємної довіри між державами на основі формування й цілеспрямованого проведення ними зовнішньої політики, виходячи із концепції спільності інтересів.

Аналізуючи дану точку зору, можна дійти висновку, що основою регулярного цілеспрямованого і координованого міжнародного співробітництва

має бути саме спільність державних інтересів як основний фактор його появи й розвитку.

Слід підкреслити, що в науці міжнародного права висловлювання щодо цього погляду мали місце й раніше. Так, В. Моравецький, досліджуючи питання боротьби і співробітництва як типів міжнародних відносин, які відображають протилежність або відповідність державних інтересів, наголошував, що відносини співробітництва повинні мати за основу відповідність інтересів держав. Межі та ступінь відповідності інтересів держав визначають межі та ступінь можливого співробітництва між ними. Можливі різні межі й різний ступінь такої відповідності інтересів. У зв'язку з цим поняття відповідності інтересів у широкому розумінні охоплює більш вузькі поняття спільності та збігу інтересів.

Поняття спільності інтересів стосується відносин між державами з високим ступенем однорідності суспільно-економічного ладу, ідеології, політичних цілей тощо. У цьому разі у справах, де їхні інтереси будуть єдиними, держави проявлятимуть солідарність і спільність інтересів.

Різнірідні й суверенні держави частіше за все прямують до максимального досягнення власного політичного й економічного зиску, лише за потреби враховуючи інтереси інших держав, побоюючись спричинення з їхнього боку шкоди у відповідь. Відповідність інтересів у таких умовах може бути явищем скоріше кон'юнктурним, тому що головна мета – досягнення максимальних вигод окремими державами – вводить їх у стан конфлікту. Тому найбільш придатним для визначення такої кон'юнктурної відповідності інтересів уявляється поняття збігу інтересів. Поняття збігу інтересів особливо підходить до відносин між державами з різним суспільно-економічним ладом.

А. А. Маєвська, розглядаючи поняття державних інтересів у міжнародному праві, зауважує, що інтерес можна визначити як усвідомлену потребу. Потреби ж визначаються конкретними для кожної держави внутрішніми та зовнішніми умовами їх існування, такими, наприклад, як особливості географічного розташування, розмір території, забезпеченість сировиною, рівень індустріалізації, продуктивність сільського господарства, національний склад населення, історичні традиції, місце в системі міжнародних відносин тощо. Усі ці чинники об'єктивно детермінують потреби держави та визначають її інтереси. Інтереси держав неминуче збігаються і зіштовхуються. У світі немає двох держав, чиї інтереси абсолютно ідентичні.

Отже, можна сформулювати таке визначення. Міжнародне співробітництво – регулярна цілеспрямована й координована спільна діяльність учасників міжнародних публічних відносин, що здійснюється на основі загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та спрямована на узгодження їх інтересів для досягнення спільних цілей.

З урахуванням того, що міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності є одним із різновидів міжнародного

співробітництва, можна запропонувати таке його визначення: **міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності** – *один із видів спільної діяльності держав, спрямованої на узгодження їх інтересів та досягнення спільних цілей у вирішенні питань правоохоронної діяльності, на основі загальновизнаних принципів і норм міжнародного права.*

Сучасному міжнародному співробітництву у сфері правоохоронної діяльності властиві такі основні ознаки:

1. Воно є різновидом міжнародного співробітництва, елементом системи міжнародних відносин, і його характер та зміст залежать від їх сутності. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності зводиться до впорядкування та розвитку різноманітних видів міжнародних відносин, присвячених, за звичай, питанням, від вирішення яких залежить забезпечення безпеки як в межах певного географічного регіону, так і усього світу (наприклад, розробка єдиних стандартів міжнародного правоохоронного співробітництва, організація та проведення семінарів і навчальних циклів), а також, і це головне, забезпечення власних внутрішньодержавних інтересів та безпеки.

2. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності – це один із видів спільної діяльності держав в особі уповноважених на те органів, яка виникає на основі формування й цілеспрямованого проведення ними зовнішньої політики, що ґрунтується на спільності або збігові державних інтересів. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності має погоджувальний, координаційний характер і виникає та розвивається між рівноправними суб'єктами міжнародного права (в основному, між державами).

3. Участь у міжнародному співробітництві у сфері правоохоронної діяльності є не стільки правом, скільки обов'язком держав.

4. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності ґрунтується на нормах права. Цілі міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності можуть бути досягнуті лише у разі, якщо воно підкріплене реальною силою. Тому невід'ємна умова його існування – наявність норм міжнародного та внутрішньодержавного права, що встановлюють загальні засади співробітництва, правила поведінки і повноваження органів, які їх реалізують, відповідальність за порушення зобов'язань, узятих на основі такого співробітництва. За допомогою правових норм розкривається зміст міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності.

5. Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності здійснюється з дотриманням певних принципів, які являють собою виражені в нормах права інформативно-керівні ідеї, положення, що визначають зміст галузі права, надають їй цілісність, єдність сукупності правових норм, об'єднаних предметом правового регулювання. Насамперед, це єдині для всього міжнародного права основні принципи: повага державного суверенітету, суверенна рівність держав, співробітництва держав, сумлінного виконання міжнародних зобов'язань та ін. *Існують і спеціальні принципи:* взаємності,

добровільності, законності, дотримання прав та інтересів третіх сторін державами-учасниками договірних відносин тощо.

Міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності має і внутрішню диференціацію за видами, зумовлену різними чинниками. В основу класифікації видів такого співробітництва можуть бути покладені різноманітні фактори, які впливають зі змісту міжнародно-правових актів, залежать від території, на якій воно здійснюється, від кількості його учасників, від об'єкта співробітництва тощо.

Найбільш досліджена в міжнародному праві класифікація міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності залежно від виду суб'єктів та їх кількісного складу.

Залежно від виду суб'єктів міжнародне співробітництво у сфері правоохоронної діяльності можна поділити так: 1) співробітництво між державами (як між державами, що мають спільні кордони, наприклад, Україна – Молдова, так і між державами, що не мають спільних кордонів – Україна – Фінляндія); 2) співробітництво між міжнародними організаціями та державами; 3) співробітництво між міжнародними організаціями (п. 8 ст. III Конвенції про створення Ради митного співробітництва зазначено, що функцією Ради є співробітництво з іншими міжурядовими організаціями з питань, що входять до її компетенції. Можливість співробітництва з міжнародними міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями також передбачається ст. IX Конвенції).

За кількісним складом суб'єктів, що беруть участь у міжнародному співробітництві у сфері правоохоронної діяльності, його можна поділити на двостороннє співробітництво (у формі підписання міжнародного договору та здійснення на його основі безпосередніх зв'язків) та багатостороннє співробітництво (через підписання багатостороннього міжнародного договору або в рамках діяльності міжнародної конференції чи роботи міжнародної організації). *У свою чергу, двостороннє і багатостороннє співробітництво залежно від території* (просторової сфери), на якій воно здійснюється, можна поділити так: 1) універсальне (в рамках діяльності Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) або Всесвітньої митної організації); 2) регіональне (співробітництво європейських держав у рамках Ради Європи; 3) локальне або субрегіональне (виникає між державами певного географічного регіону, здебільшого між суміжними державами, стосовно об'єктів, розташованих у цьому регіоні. Наприклад, в рамках Європейського поліцейського офісу (Європолу)); та 4) партикулярне (це найпоширеніший вид міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності, оскільки воно може виникати між будь-якими державами, з приводу будь-яких об'єктів, незалежно від географічного розташування держав і географічних особливостей об'єктів співробітництва).

Види міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності *залежно від об'єкта співробітництва* можна також поділити на:

- 1) співробітництво з питань запобігання торгівлі людьми;

- 2) співробітництво з питань боротьби з тероризмом;
- 3) співробітництво з питань надання міжнародної-правової допомоги;
- 4) співробітництво з питань отримання технічної допомоги;
- 5) співробітництво з питань надання привілеїв та імунітетів від юрисдикції держави-перебування тощо.

Щодо інших видів міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності, то їх можна класифікувати на підставі таких критеріїв:

– *за ступенем відкритості*: відкрите (у ньому може брати участь будь-яка держава) і закрите (коло учасників такого співробітництва заздалегідь визначено);

– *стосовно майбутнього розвитку*: перспективне, яке відкриває нові можливості для спільної діяльності (співпраці), й безперспективне – безвихідне;

– *за ступенем ефективності*: конструктивне й деструктивне;

– *за часовими характеристиками*: співробітництво, здійснення якого чітко регламентовано часовими рамками (короткострокове, середньострокове, довгострокове) та безстрокове тощо.

Зазначений перелік видів міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності не є вичерпним і може бути розширеним за рахунок інших чинників.

II. ФОРМИ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ТА МІЖНАРОДНО- ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Теорія міжнародного права виділяє дві форми міжнародного співробітництва, які властиві будь-якій сфері міждержавних відносин, зокрема у сфері правоохоронної діяльності, а саме: договірна та інституційна.

З урахуванням того, що міжнародно-правова допомога має похідний характер і прямо залежить від існуючого рівня міжнародного співробітництва, то й кількість та зміст форм міжнародно-правової допомоги безпосередньо залежать від існуючого рівня договірної та інституційної форм міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності.

Так, різні форми міжнародно-правової допомоги передбачені у змісті багатьох багатосторонніх міжнародних договорів та розвинуті у численних двосторонніх міждержавних угодах. Поміж них можна назвати наступні:

1. Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у

кримінальних справах 1959 р.;

2. Міжнародна конвенція про взаємну адміністративну допомогу у відверненні, розслідуванні та припиненні порушень митного законодавства від 9 червня 1977 р.

3. Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 р.;

1. Міжамериканська конвенція про правову допомогу у кримінальних справах 1992 р.;

2. Конвенції про взаємну правову допомогу у кримінальних справах Економічного Співтовариства Західно-африканських держав 1992 р.

3. Конвенція про правову допомогу і правові зносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах 1993 р.;

4. Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р. тощо.

Форма (тобто спосіб зовнішнього прояву та внутрішньої організації) **міжнародно-правової допомоги у кримінальному судочинстві** – це окреме завдання щодо встановлення істини й прийняття законного рішення у справі, поставлене компетентним органом запитуючої держави й вирішуване шляхом виконання компетентним органом запитуваної держави окремих процесуальних дій або оперативно-розшукових заходів на основі власного законодавства, але із максимальним урахуванням специфіки законодавства іншої сторони¹.

Типовим договором про взаємну допомогу передбачено такі форми допомоги:

- одержання свідочьких показань і заяв від окремих осіб;
- сприяння у наданні затриманих або інших осіб для дачі свідочьких показань або наданні допомоги у проведенні розслідувань;
- надання судових документів;
- проведення розшуків і накладення арештів на майно; огляд (дослідження) об'єктів і ділянок місцевості; надання інформації і речових доказів;
- надання оригіналів або завірених копій відповідних документів і матеріалів, у тому числі банківських, фінансових, юридичних і ділових документів.

Зміст конкретних форм допомоги, особливо, коли вони передбачають застосування примусових заходів, зазвичай у всіх подробицях розкривається в окремих статтях договору, в яких детально обумовлюється надання відповідного виду допомоги.

Так, для України характерні наступні форми (зазвичай стандартні) правової допомоги, яку надають на підставі взаємності іноземні держави, відповідно до чинних двосторонніх договорів або міжурядових угод, що регулюють питання міжнародного-правового співробітництва у

кримінальному судочинстві:

одержання свідчень та заяв від окремих осіб (у тому числі обвинувачених, підозрюваних, свідків, потерпілих та експертів);

сприяння у наданні для допиту або допомоги в провадженні розслідування осіб, що утримуються під вартою;

вручення документів, пов'язаних із провадженням в кримінальній справі, у тому числі про виклик до суду чи органи розслідування;

здійснення обшуків і виїмок;

здійснення оглядів, у тому числі судових;

надання інформації, речових доказів; надання оригіналів або завірених копій відповідних документів і матеріалів, включаючи банківські, фінансові, юридичні і ділові документи;

встановлення особи та її місця

знаходження; здійснення судових

експертиз;

здійснення заходів, пов'язаних із накладенням арешту і конфіскацією майна, передачею майна, одержаного злочинним шляхом, із реституцією і стягненням штрафів;

будь-яка інша необхідна допомога у кримінальних справах, що не суперечить внутрішньому законодавству запитуваної (виконавець) держави.

III. УКРАЇНА ЯК УЧАСНИК МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА З ПИТАНЬ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У системі суб'єктів сучасного міжнародного права первинною, основною, типовою, головною і загальновизнаною правосуб'єктністю володіють держави.

Держава – це такий суб'єкт міжнародного права, якому властиві: населення, територія, уряд і можливість вступати у відносини з іншими державами .

Проте коли мова йде про державу як суб'єкт міжнародного права, то мається на увазі саме держава, а не її органи та посадові особи.

Разом з тим, якщо мова йде про участь держави у міжнародних відносинах конкретного виду, то завжди доводиться визначати її органи або посадових осіб, на які покладається обов'язок представляти державу у даних відносинах.

Узагальнено їх називають органами зовнішніх зносин держави.

Під **органом зовнішніх зносин держави** розуміють посадову особу, організацію, установу, на яку покладено відправлення зовнішніх справ суб'єкта міжнародного права в межах установленної компетенції і яка

визнана в цій якості міжнародним правом.

Отже, органи зовнішніх зносин держави – це органи, за допомогою яких здійснюються зв'язки з іншими державами, міжнародними організаціями й іншимисуб'єктами міжнародного права.

До забезпечення здійснення міжнародного співробітництва України у сфері правоохоронної діяльності долучаються різні органи державної влади, які за обсягомправ і обов'язків можна розділити на дві групи:

- Державні органи загальної компетенції;
- Державні органи спеціальної компетенції.

До переліку державних органів загальної компетенції належать: Верховна Рада України; Президент України; Кабінет Міністрів України; Міністерство закордонних справ України (зокрема, дипломатичні представництва за кордоном).

Наприклад, відповідно до Угоди про допомогу у галузі правоохоронної діяльності та кримінальної юстиції від 13 березня 2015 року, Уряд України та Уряд Сполучених Штатів Америки погодилися започаткувати програму, спрямовану на підтримку реформ у галузі правоохоронної діяльності і кримінальної юстиції в Україні та сприяти її реалізації.

За цією Угодою Уряд США виділить кошти у розмірі 26 358 000 доларів США. У подальшому додаткове фінансування надаватиметься Урядом США за умови досягнення задовільного прогресу в реалізації цілей цієї програми та наявності коштів, що визначаються та асигнуються на щорічній основі Конгресом США та затверджуються Державним департаментом США.

Якщо протягом 12 місяців виділені кошти не будуть вчасно витрачені, американська сторона може їх відкликати. Строк, на який виділені кошти, може бути продовжений відділом з правоохоронних питань Посольства США в Україні.

Виділені кошти в рамках Програми планується розподіляти за наступниминапрямами:

1. Реформування правоохоронних органів та підвищення ефективності службової діяльності (16 722 000 доларів США).

Проекти у галузі правоохоронної діяльності, зокрема, включатимуть такі напрями, як:

- підтримка структурних реформ правоохоронних органів в Україні;
- боротьба з транснаціональною та організованою злочинністю, тероризмом, торгівлею людьми, наркотиками, відмиванням грошей і кіберзлочинністю;
- сприяння професійній підготовці та кар'єрному розвитку працівників;
- запобігання внутрішній корупції та зміцнення внутрішньої дисципліни;

- розвиток кримінального аналізу і криміналістичних експертиз.
- Реформування галузі кримінальної юстиції та боротьба з корупцією

(9 636 000 доларів США)

Проекти у галузі кримінального правосуддя та боротьби з корупцією, зокрема, включатимуть такі напрями, як :

- приведення системи кримінального правосуддя України у відповідність до європейських стандартів;
- зміцнення верховенства закону і захисту прав людини;
- підтримка структурних реформ та зміцнення потенціалу органів кримінальної юстиції та боротьби з корупцією;
- підвищення професіоналізму, прозорості діяльності та незалежності працівників системи кримінальної юстиції та їх здатності забезпечувати провадження у складних кримінальних справах;
- покращення доступу до правосуддя.

До переліку державних органів із спеціальною компетенцією належать: Міністерство внутрішніх справ України; Генеральна прокуратура України; Служба безпеки України; Міністерство юстиції України (протидії та запобігання корупції) тощо.

Безпосереднє здійснення відносин міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності покладається саме на органи, що наділені спеціальною компетенцією.

Так, наприклад, до компетентних органів України, визначених для виконання Угоди між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Мальта про співробітництво у сфері правоохоронної діяльності від 9 липня 2008 року, належать:

- Міністерство внутрішніх справ;
- Служба безпеки;
- Адміністрація Державної прикордонної служби;
- Державна митна служба (нині – Державна фіскальна служба України);
- Державна податкова адміністрація (нині – Державна фіскальна служба України).

Відповідно до вказаної Угоди, співробітництво між компетентними органами держав Сторін у сфері боротьби зі злочинністю, особливо з її організованими формами, здійснюється за такими напрямками:

- а) боротьба зі злочинами проти життя, здоров'я, свободи, гідності особиста власності;
- б) боротьба з тероризмом і міжнародною злочинністю;
- с) боротьба з торгівлею людьми та незаконною міграцією;
- д) боротьба з розповсюдженням порнографічної продукції у всесвітній електронній мережі Інтернет;
- е) боротьба з незаконними діями, пов'язаними з

працевлаштування громадян за кордоном;

f) боротьба з незаконними діями, пов'язаними зі зброєю, боєприпасами, вибуховими, отруйними речовинами і радіоактивними матеріалами;

g) боротьба з незаконним обігом наркотичних засобів і психотропних речовин;

h) боротьба з контрабандою товарів та/або інших предметів;

i) боротьба зі злочинами, об'єктом яких є культурні та історичні цінності;

j) боротьба зі злочинами у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку;

k) боротьба зі злочинами проти власності, зокрема з незаконним трафіком дорогоцінного каміння і пов'язаними з цим незаконними операціями.

Згідно з цією Угодою співробітництво відбувається відповідно до національного законодавства держав Сторін з дотриманням норм міжнародного права.

Щодо участі у відносинах міжнародного співробітництва у сфері правоохоронної діяльності конкретного компетентного органу України, то, наприклад, Національна гвардія України продовжує започатковане внутрішніми військами та перевірене часом конструктивне міжнародне співробітництво на взаємовигідній основі зі спорідненими правоохоронними структурами з військовим статусом іноземних країн, зокрема, з Національною жандармерією Французької Республіки (в сферах тренування підрозділів громадської безпеки, підготовки за програмою «Монітор професійного втручання», вивчення французької мови.); Жандармерією Румунії; Військами Народної озброєної міліції КНР (обмін досвідом підготовки та проведення спеціальних операцій, спрямованих на ліквідацію терористичних угруповань, попередження терористичних актів; створення програми обміну досвідом підготовки підрозділів спеціального призначення; взаємний обмін викладацьким складом вищих навчальних закладів та спеціалістами в галузі бойової та спеціальної підготовки двох структур; удосконалення вивчення китайської мови військовослужбовцями внутрішніх військ у навчальних закладах Військ народної озброєної міліції Китаю.); Жандармерією Туреччини (обміну досвідом службово-бойової діяльності, вдосконалення системи підготовки підрозділів для виконання завдань з охорони громадського порядку під час проведення масових заходів, вдосконалення системи підготовки підрозділів спеціального призначення, розширення співробітництва з питань участі представників внутрішніх військ у навчаннях на курсах вивчення турецької мови); Військами карабінерів Італійської Республіки (з питань охорони та підтримання

громадського порядку та підготовки миротворчих підрозділів); Поліцією готовності Федеративної Республіки Німеччина (методизбору, аналізу та узагальнення інформації щодо вчинених правопорушень; тактика ведення „вуличної розвідки»; документування фактів хуліганства з використанням пристроїв відеоспостереження тощо. У рамках двостороннього співробітництва Німецькою Стороною передано комплексну систему індивідуального захисту на суму близько 100 тис. євро для оснащення загону спеціального призначення внутрішніх військ „Омега». та інших країн.

Національна гвардія України планує й далі розширювати міжнародне співробітництво, зокрема, відновити двосторонні зв'язки з Національною гвардією штату Каліфорнія (США), а також активізувати роботу щодо співробітництва з міжнародними правоохоронними організаціями Європейського Союзу (*Асоціацію сил поліції та жандармерії країн Європи та Середземного моря (FIEP)*, *Європейськими силами жандармерії (European Gendarmerie Force)* та Організації північноатлантичного договору (НАТО).

ВИСНОВОК

Підводячи підсумок, слід зазначити, що прямуючи до гарантування високого рівня забезпечення національних інтересів і безпеки, Україна зобов'язана підтримувати мирне і взаємовигідне співробітництво з членами міжнародного співтовариства у боротьбі з різними проявами міжнародної злочинності. З цією метою наша держава, в особі уповноважених органів, приєднується до вже діючих багатосторонніх міжнародних договорів та укладає нові угоди, що поглиблюють відносини співробітництва у сфері правоохоронної діяльності на двосторонньому (міжвідомчому) рівні, бере участь у діяльності спеціалізованих міжнародних організацій та роботі міжнародних конференц